

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Vászoly utca 6

Az adott szálig: **Húvös sugárzás a sötétben**

1. A zsarolás hálójában — új hang

Molnár Ildikó

Bálint tehetetlen dühvel vágott ki a Miri Csemege ajtaján. A féltékenység maró savként marta a gyomrát, ahogy Enci és a jövevény idilli csevegése visszhangzott a fülében. Azonban alighogy el érte a lépcsőfordulót, a Vászoly utca 6. nem hivatalos főszerkesztője és titkosszolgálati parancsnoka, Erzsi néni állta útját, karba tett kézzel, mint egy nyugdíjas lesipuskás.

„Látom, dúlnak az indulatok, Bálintka” – jegyezte meg Erzsi néni olyan selymes, mégis fenyegető hangon, amitől a biztonsági őr tarkóján azonnal felállt a szőr. Az idős hölgy hóna alatt ott lapult az a bizonyos vastag, gyűrött barna boríték, ami a lépcsőházban már-már misztikus hatalommal bírt. Tormai főtörzs éppen csak kilépett a kapualjból, így az öregasszony háttérhálózata szilárdabb volt, mint valaha.

„Tudod, a fiatalok hajlamosak megfélekezni a kötelességeikről” – folytatta Erzsi néni, és jelentőségteljesen megkocogtatta a boríték sarkát. – „De Enci kisasszony nagyon érzékeny lélek. Képzeld csak el, mit szólna, ha a kezébe kerülne ez a kis dokumentáció Erikáról meg arról a tüneményes kisbabáról, akiről te oly mélyen hallgatsz.”

Bálint torka azonnal kiszáradt, a dühét másodpercek alatt váltotta fel a fojtogató pánik. A barna boríték nem csupán papírokat rejtett, hanem az ő teljes egzisztenciális bukását. Erzsi néni gúnyos mosollyal igazította meg a kardigánját: a háló összezárult, a feltételek megszülettek, az óra pedig könyörtelenül ketyegni kezdett.

2. Húvös sugárzás a sötétben

Kővári Klára

Dániel a kattánó zár mögött állt a sötét előszobában, torka szorult, tüdeje alig kapott levegőt. A telefon kijelzőjének kék fénye élesen megvilágította hamuszürke, izzadt arcát. A névtelen üzenet betűi valósággal beégtek a retinájába: „Látjuk, mit töröltél a szerverről.” Remegő ujjal nyomta meg a frissítés gombot, hátha csak lidérces tévedés az egész, de a képernyő kegyetlen makacssággal őrizte a fenyegetést. A tegnap éjszakai hirtelen elhatározása, a céges adatbázisból letörölt kényes állományok emléke most bélgörccsszerű pánikkal csapott át felette.

Odakint, a lépcsőház sárgás fényében még mindig hallatszott Erzsi néni kimért, nehéz botkoppanása és Máté kimerült sóhaja. A szomszédos lakásban Nóra épp halkan egyeztetett valakivel a kiadó szobáról – a házban a megélhetés kényszere mindent és mindenkit egyetlen hálóba font –, de Dániel számára a külvilág teljesen elhalványult. Csak a saját szívverésének tompa, fojtogató dübörgését hallotta.

Újra feloldotta a telefont. A kijelzőn a bankszámlája egyenlege villant fel: a felhalmozódott hitelek törlesztőrészelei és a digitális kiégés fenyegető árnyéka kíméletlenül szembesítette azzal, hogy nincs hová hátrálnia. Ha a volt munkáltatója vagy a zsaroló nyilvánosságra hozza a tegnapi lépését, nemcsak az állását veszti el végleg, hanem a teljes egzisztenciáját.

Lassan a hideg betonfalnak támaszkodott. Az ablaküvegen át a belső udvar komor sötétsége derengett fel. Tudta, hogy a zár mögötti látszólagos biztonság pusztán illúzió: valaki a házból vagy a hálózat túloldaláról pontosan tudta a titkát, és a hurok lassan, de megállíthatatlanul szorult a nyaka körül.